

Год. II.

Юлий 1893.

Брой VII.

АПОСТОЛЪ ПАВЕЛЪ.

Животътъ на единъ великъ мъжъ, въ единъ великъ периодъ на свѣтската история, трѣбва да привлече вниманието на всѣкой здраво-мислящъ чловѣкъ; когато Александаръ съ Азиатскитѣ си походи распространи Гръцката цивилизация покрай Азиатскитѣ и Африканскитѣ брѣгове на сръдиземноморе; Ханибалъ съ своята храбростъ направи Римъ да трепери за 16 години, и въ това дълго врѣме се бори противъ непобѣдимитѣ оръжя за да освободи отечеството си; Юлий Цезарь съ воюването си противъ Галитѣ, побѣди и подчини варваризмътъ на западна Европа подъ Римското управление и дисциплина; Карломанъ съ съединяването на всичкитѣ държавни частици на феодалнитѣ свѣтъ, за малко врѣме, съживи единъ образецъ на Римското единство; Колумбъ, като прѣплува Атлантическия Океанъ, съ цѣлъ да намѣри единъ свѣтъ, който да може да приеме искусствата и Религията на вѣхтитѣ; Наполеонъ съ храбростта, като потроши старитѣ системи на Европейскитѣ държави, стана като мостъ за прѣминаването на сегашнитѣ политически животъ въ Европа. Тѣзи сж велики походи; тѣзи сж историческитѣ лица, които ги извършихъ, и които ни даватъ впечатление за личното имъ величие и величие въ вѣковетѣ, въ които тѣ живѣехъ.—Любопитството, което ние имаме въ изучаването животътъ и цѣльтъ на подобни чловѣци е естествено.—Ние припознаваме, че въ тѣхнитѣ животъ намираме много погрѣшки и недостатѣци, които сж причинили голѣмо злощастие на чловѣчеството; но това чувство съвсѣмъ изчезва, когато почнемъ да учимъ за животътъ и дѣлата на едного, чиято цѣлъ и намѣренне е по висока и по благородна отъ тѣзи на горѣспоменатитѣ. Това уважение се прѣувеличава въ насъ когато, знаемъ че, едно такова лице е поставено чрѣзъ Божнето прввидение да бѣде оръдие за въздигането на чловѣческиятъ родъ въ по висока и чиста морална атмосфера. Такъвъ е билъ

животътъ на Апостола Павла; единъ отъ най великитѣ мъже въ Историата на духовни лица.—Ако нѣкой ще ме попита каза, нѣкой си отличенъ Френецъ, да покаже чловѣкътъ, който бѣше най великитѣ благодѣтель на чловѣчеството, азъ ще посоча отъ веднѣжъ Апостола Павла, чиято име е типъ на чловѣческа дѣятелностъ въ най подробното ѣ, или обширно значение, и въ същото врѣме най полезна, която историята е опазила. Павловото поприще е прилично на герой и побѣдител на души за Христа, не блѣщаще, но чрѣзмѣрно по благородно, полезно и трайно отъ побѣдител на бойното поле, чийто жертви надминуватъ милиони левове и хиляди живота, и най послѣ за да умрѣтъ нияни въ Вавилонъ, или съ съкрушено сърдце въ островъ Св. Елена. Кадѣ сж тѣхнитѣ империи сега? Кадѣ е славата на тойзи, който плака, понеже нѣмаше повече свѣтъ да побѣди?—Гдѣ е величието на тойзи, който нѣкога заповѣдваше на цѣла Европа? Всичката слава и всичкото величие на тѣзи императори сж станали вече на прахъ и пепелъ, обаче царството, което Апостолъ Павелъ основа въ сърдцата на тѣзи, които повѣрвахъ въ Исуса Христа, стои и ще стои като най великъ и траенъ паметникъ въ свѣтътъ. Апостолъ Павелъ още стои за мораленъ учител на побѣдоносната вѣра на Християнства свобода и напредѣкъ. Днесъ милиони, като изключимъ Исуса Христа, гледатъ на Ап. Павелъ за най съвършенъ примѣръ, и тѣхнитѣ умове и пера сж се посвѣтили да описватъ дѣлата и дѣятелността на този великъ мъжъ отъ Тарсъ Киликийски. Посланията му сж днесъ, както сж биле и за минатитѣ 1800 години съкровище на мъдростъ и утѣшение. Подбуждателна причина за високи мисли и дѣла. Св. Стефанскитѣ Договоръ за свобода отъ робство и основна причина за прѣобразование въ земи и язици, за които самитѣ Апостолъ никога не бѣше чулъ. Такъвъ е Ап. Павелъ, както е упоменъ въ архивитѣ на историята: Павелъ както е описанъ въ Св. Писание, Павелъ толкова дѣятеленъ

колкото и Ап. Петър и толкова мъдръ колкото и Иоаннъ. Павелъ герой на себеотрицание, силенъ борецъ за духовна свобода, за въстановлението на привилегии за цѣлѣитъ Християнски Свѣтъ. Павелъ по великъ проповѣдникъ отъ Христостомъ, по усърденъ мисионеринъ отъ Св. Кирилъ и Методий и Хавнеръ, по великъ бого-словецъ отъ Св. Тома Аквинимъ, по успѣшенъ походецъ отъ Ливингстона. Вкратцѣ този е живота на Павла, Апостолътъ на язичниците, рабътъ на Исуса Христа.

Живѣяние за Христа.

Какво правѣше живота привлѣкателенъ на Апостола Павла? ще ви кажа. Да, ще дамъ неговитѣ думи. "За мене да живѣя е Христосъ". Живѣя ли, не, не азъ, Христосъ живѣе въ мене. Радвамъ се въ скърбитѣ си. "Нѣма нищо подобно на чръзмѣрно грижение; нѣма мърморание; нѣма осамотено оплакване за из-лесенъ животъ; нѣма низостъ, нѣ притежава се радостъ, всяка частъ отъ оржиято му отбелезани съ неприятелскитѣ стрѣли, чийто хомоть е съсипанъ съ прахътъ на стотини битки, и чиято личностъ е сполучила съ стотини велики побѣди: На Павла да домжичѣе живота му, да не е успѣшенъ, постоянно окаяненъ! Може да си помислите за чючюлитата да плаче на надгробенъ плачъ отъ колкото Апостолъ Павелъ да е въ окаянно състояние. Апостолъ Павелъ живѣеше съ вътрѣшна радостъ, и не съ вънкашна. Той никога не се умори отъ живота си. "За мене да живѣя е Христосъ" каза той.

Китайска Надница.

Надницата, която се плаща на Китайскитѣ работници въ Америка, е около 3 лева на денъ и храната. Това е много долна заплата на работници въ онази страна, нѣ Китайцитѣ били задоволни, и сж благодарни, ако се хранятъ и съ най-простата храна, а пъкъ колкото за жилище тѣ се задоволяватъ въ зимно врѣме да се стгшжтъ по нѣколко заедно подъ единъ видъ рогоска, която имъ служи като завивка и къща, като само се заварджтъ нѣкакъ си съ нѣщо отъ сѣверний вѣтръ. Лютата зима, обаче, спира въобще такава работа прѣди да доде Коледа. Какво правятъ тѣзи хора, когато се заметжтъ да зимуватъ, това не мож да кажа; но Китаецъ има една любопитна дарба за прѣкарвание зимата въ уединение и испостявание, съ която дарба богато се въздържатъ отъ тѣлесна работа, тѣ могатъ много да икономисатъ отъ храната си. Въ врѣме на лишние, когато дневнитѣ плати наджтъ по-доло отъ извѣстна мѣрка, бѣднитѣ хорица, по нѣкога прѣдпочитатъ да не работжтъ, защото тѣ смислятъ, че ще трѣбва да зоматъ повече храна за да до-тавятъ загубата отколкото работата би имъ платила.

Гринландското Посѣление.

Гринландия е голѣмъ островъ, по-голѣмата му частъ лѣжи въ студенъ сѣверенъ поясъ. Той нѣма никакъ съединение или съ Америка или съ Европа. Той се отдѣля отъ Европа съ сѣверното и Гринландското морета, Исландия и нѣкои други острови, а когато отъ сѣверна Америка се доста острови и потоци.

Данцитѣ раздѣлятъ Гринландия на двѣ части, край-брѣжна и вътрѣшна Гринландия. край-брѣжната е самата населена частъ, а вътрешната се състои отъ ледъ и ледни планини. Даже никой си животъ не се съзира освѣтъ доленъ видъ растения. Само тѣзи съединени се походи къмъ сѣверъ и сѣверний полюсъ се посѣщавали тази не-населена частъ. Много отъ лѣднитѣ планини, които слизатъ на югъ иматъ жилището си тамъ.

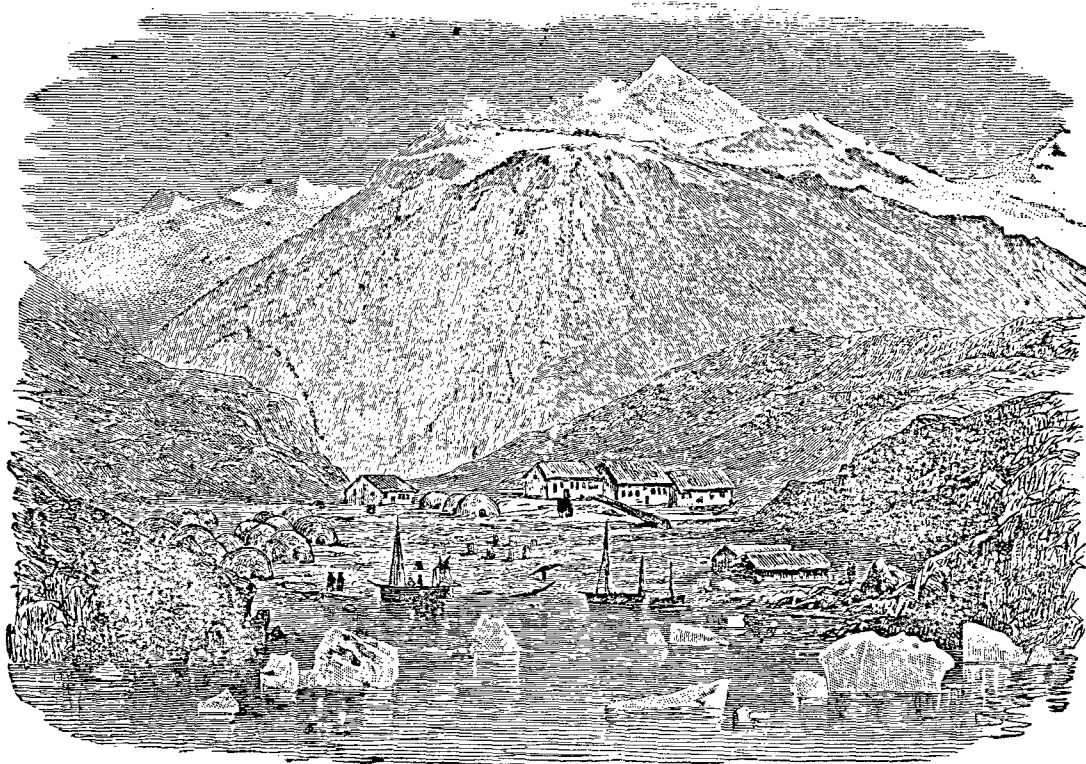
Геологиститѣ мислятъ, че Гринландия веднжждъ бѣше съединена съ Европа: може би, че островитѣ между Норвегия и Гринландия сж остатъци отъ този мостъ, който съединяваше двата континента. Понеже почти всичкитѣ растения и животни сж прилични на тѣзи въ Европа, а не на Америка, то очевидно е, че тя е била съединена съ Европа както се каза по-прѣди.

Управлението, както и почти цѣлата търговия, е въ ржцетѣ на Данцитѣ. Казва се, че управление-то е повѣрено на частни хора, щото не само никакво злоупотрѣбление не е станало, нѣ даже и развратъ, пианство и кражба не се знае между тѣхъ. Правителството никакъ не допуска щото туземцитѣ да бжджтъ измамани въ търговия чрѣзъ европейскитѣ търговци. Всяко нужно нѣщо такожде имъ се продава съ умѣренна цѣна, не повече отъ 20 на сто отколкото ще се продаде въ Копенхагенъ.

Гринландия се води да е била знайна доста рано на Исландцитѣ.

Нѣкой Ерокъ червеный, който бѣ заточенъ отъ Исландскитѣ благородни, той се засели въ Гринландия при мѣстата на Исландското посѣление на което се дава картината. Слѣдъ малко Бчарни, другаръ Ериковъ, дойде и се засѣли, който и въ скитанията около 990 г. откри Америка. Слѣдъ това доста търговия се правеше между Шведцитѣ и Америка, нѣ наскоро всичко се забрави.

Християнството се въведе между колониститѣ още въ 1126 г. и до 1261 имаше управлението си републиканско когато се подчини на Норвегия. Отъ тогива тѣ почнахж да отпадатъ, и чрѣзъ нападение на черната болестъ, почти се унищожихж, когато Дейвнсъ пристигна тамъ 1885 г. само прѣдание съществуваше между Ескимосцитѣ за Европейскитѣ. Почти за 200 години Гринландия се види да бѣше занемарена, ако и да понѣкогашъ посѣщавана отъ Холандци и

ГРИНЛАНДСКИ МИССИОНЕРСКИ КЪЩА.

и Котоловци, нѣ имаше никакво посѣление до 1721 год. когато първиятъ мисионеринъ; Хансъ Егедъ, прѣстигна. Въ настояще дивитѣ туземци сж образовани.

Колонисти, повечето заточени и затворници за пристѣпление бѣха испратени; и 1733-34 върлуваше страшна болестъ, която почти упостоши поселищата. Въ 1774 търговията за частни прѣдприятия неможѣ да се поддържа, и затова правителството я взѣ върху си. Въ войната, 1807-14, съобщение съ Гринландъ се прикъсна, нѣ при все това търговията ше исчезне, ако да не е за правителственната поддръжка.

Присѣлването на Хансъ Егедъ въ 1721 год. въ Гринландия отвори, една нова епоха, както за мисионерска дѣятелность въобще, така и за Гринландската история, и всичкитѣ послѣдуюци старания на Моравската църква за распространението на Евангелието сж пълни съ чрѣзмѣрно великъ, и поѣкогашъ меланхолически интересъ. Въ нѣколко случая, както мисионеритѣ. така и тѣзи за които тѣ работяхъ, пострадахъ отъ разни болести; нѣ при всичкитѣ си обезсърчения, тѣ постоянствувахъ. Тѣ доказахъ на свѣтътъ, че самиятъ начинъ за въздиганieto единъ народъ, е проповѣдването и прѣдава-

нието тѣмъ Евангелието. Чрѣзъ проповѣдването на Христа и Него распятъ, тѣзи дѣлаха единъ по единъ се обърнахъ къмъ Христа, слѣдъ което се спослѣд-ва образованието имъ. Отъ Диско, първата станция, Християнството се распространи по цѣлиятъ населенъ островъ. Пять такива мисионерски посѣления сега се намиратъ и повече отъ 2000 души сж подъ тѣхното наставление. Около една пета отъ Гринландия сж приели Християнството, и едвамъ има нѣкой язичникъ на цѣлиятъ западенъ брѣгъ до 72 градуса сѣверна ширина. На источната страна жителитѣ сж още язичници; нѣ тѣ сж малцина, и дѣйствително не може чужденецъ да ги пристигне.

Ненипсулата Лабрадоръ е рѣдко населена съ туземци, които по плѣме и языкъ сж сродни на Гринландцитѣ. Маравцитѣ такожде между тѣхъ пратихъ мисионери въ 1771 год. и отъ тогава насамъ тѣ сж распространявали Християнското учение помежду имъ. Тѣ иматъ около 1200 души подъ наставление и Християнско влияние. Тамъ се намиратъ около 35 души мисионери и други работници за тази Евангелска работа. Така Евангелието Христово се распространява по горѣщитѣ Индийски равнини както и по студениятъ Гринландски планини.

Печенъ и отъ двѣтѣ страни.

Всякой народъ има свои си обичаи, които съхранява и изпълнява съ най голѣмо почитание и прѣдава на поколението. Сжщо и въ нашето Отечество има разни обичаи, които ний наричаме „Български Народни Обичаи“. Нѣкои отъ тѣзи обичаи сж много певинни, а даже и любопитни, понеже сж като единъ видъ описание на умственното, нравственното и религиозното състояние на народа ни въ миналите поколения; тѣй щото не би било злѣ да ся поддържатъ. Но нѣкои обичаи ся извършватъ толкова злѣ, а особно по селата; щото сж станали единъ видъ проклетия за населението, като имъ доставятъ случай да развиватъ разнитѣ пороци. А че обичаитѣ (нѣкои отъ тѣхъ) както ся практикуватъ у насъ сж срѣдства за развивание разни пороци и причиняване на много нещастия, това нѣма нужда и за доказателство. Азъ ще дамъ една случка станала по единъ народенъ обичай, която само ще напомни на читателитѣ за много подобни случаи и злици, произходящи отъ обичаи. Вторий Януарий, или Селивестри, е забѣлѣжителенъ день за момцитѣ по селата въ Свищовский Округъ, а колкото зная и за много други мѣста въ България. Отъ три до шестъ (3—6) момци ся събиратъ въ часа два или три слѣдъ полунощъ на Селивестри и ходятъ отъ къща въ къща, та пориватъ на добитѣцѣтѣ, хвърлятъ торѣтъ и очесватъ воловѣтѣ, биволитѣ и други говеда. Но за голѣмъ бабантликъ ся счита, ако всичко това може да ся извърши безъ да усѣти домакинѣтъ, а особно гдѣто има момъ. Този обичай ся казва „Поривки“. Но отъ кадѣ води този обичай началото ся не зная. Една тайфа отъ нѣколко души по този начинъ обхождатъ отъ 10—15 къщи. Но съ това само не ся свършва работата. На сутринята челоуѣцитѣ ще ся научатъ (ако не сж чули прѣзъ нощта) че поривници сж дохождали у тѣхъ и кои сж лицата. Послѣ ще имъ приготвятъ разни ястия и поканятъ на угощение. Обикновенно поривниците си водятъ по единъ цигуларъ или гайдаръ да имъ свири и ги развеселява. Щомъ пусне църква, поривниците трѣватъ на угощение отъ къща въ къща и слѣдватъ дори цѣлъ день. Азъ нѣма да ви разправамъ за злинитѣ, които често произлизатъ отъ тѣзи угощения. игри, лудуване, псуване, карание, биеие и пиянствување. Но ще ви разправа една твърде скърбна случка, която ся случила въ единъ такъвъ день въ едно отъ Свищовскитѣ села. Нѣколко души, които ходили на поривки, на сутринята били поканени на угощение, както си му е обичайтъ, гдѣто и ходили цѣлъ день. Единъ отъ тази тайфа билъ едничкото чадо на родителитѣ си, който като не ся задоволилъ съ пиянствување цѣлъ день, вечерта отишелъ въ кръчмата и тамъ пилъ до прѣ-

пѣлявање. Най послѣ дошло врѣме кръчмарина да затвори кръчмата, но той отъ пиянство неможалъ да излѣзе и си отиде. Всичкитѣ мюшерии си отишле, а той не можалъ да си отиде. Тогава кръчмарина съ грубость (свойственна на занаята му) испъжда злощастниитѣ пиянецъ отъ кръчмата и затваря вратата. Горкийтъ младежъ падналъ почти полумъртавъ прѣдъ вратата на кръчмата и стоялъ тамъ вдървенъ до срѣдъ нощъ, гдѣто и нѣлъ безъ друго и да умрѣ, ако не билъ го намѣрилъ патрула. Патрула скоро съобщилъ на родителитѣ за сина имъ, които веднага отишле и го прибрали у дома си, но той не можалъ нито да говори нито да ся бута, тѣй щото тѣ го помислили че е умрѣлъ. Най послѣ тѣ наклали голѣмъ огнь и го турнали при огньтъ да ся стопли, за да видятъ, дали ще ся съживи. И дѣйствително слѣдъ като ся згрѣлъ добръ захваналъ да мърда. Тогава горкитѣ му родители зарадвани че синъ имъ е още живъ, наклали по голѣмъ огнь и го турнали още по близо. Тогава той почналъ цовече да ся мърда и да рита, а тѣ го обърнали и на другата страна да ся стопли. И тѣй слѣдъ много грѣение той почналъ да ся обуравя и да охка. Най послѣ виното излѣзло, а той още охка, тѣ го попитали какво тя боли, но той не може да каже. Слѣдъ това родителитѣ му съгледали нѣкаква рана на тѣлото му. Заинтересувани отъ раната, тѣ го съблекли за да видятъ каква е: но ужасна сцена, какво да видятъ, отъ ревностъ да го стоплятъ той билъ опеченъ цѣлъ цѣлиничекъ отъ гнава до пети и отъ двѣтѣ страни. Този младежъ страдалъ послѣ отъ тѣзи изгорени рани такова страдание, каквото никой неможе да, опише освѣтъ самийтъ страдалецъ. А освѣтъ страданието и харчението пари за цѣрковѣ, горкийтъ младежъ шестъ мѣсеци не можалъ да пѣлъзе отъ къщи и да си глѣда работата. И тѣй страданието на младежѣтъ, скърбитѣ на родителитѣ му, харчението на пари за цѣрковѣ, изгубванieto на шестъ мѣсеца отъ работа, срамѣтъ и позорѣтъ отъ челоуѣцитѣ, всички сж причинени отъ пиянството, а и то да ся угоди на старитѣ обичаи. Врѣме е вече да видимъ злитѣ слѣдствия отъ подобни обичаи, които сж прѣживели вѣкътъ си и да ги напуснемъ за всякога.

Кому горко? кому ахъ и охъ?

Кому карание? кому празднословия?

Кому удари безъ причина? кому подпухнали очи?

На онѣзи които ся бавятъ на вино:

Кито ходятъ да търсатъ подправено вино.

Не гледай виното че е червено,

Че показва шарѣтъ си въ чашата,

Че върви гладко.

Исполѣ хапе като змия,

И жили като василискъ.

Линкѣнъ.

Авраамъ Линкѣнъ, шеснадесетийтъ прѣдсѣдатель на Съед. Държави на Америка, ся роди въ държавицата Кентуки, Февруарий 12-й, 1809 г. Баща му, единъ простъ земеделецъ ся прѣмѣсти отъ Кентука въ държавицата Индиана въ 1806 г. Въ рѣдко тогавашно поселение на „великия Западъ,” както ся наричатъ Западнитъ държавици въ великата република, благовѣрмията за образование бѣхъ крайно ограничени. Малкия Линкѣнъ ходи на училище по-малко отъ една година, когато ся научи да прочита и да смѣта, и съ помощта на единъ приятель научи ся и да пише. Неговото пламенно желание за учение го водеше да използотвори всякой благовѣрменъ случай за наука. Прѣзъ денѣтъ той бѣше употребенъ въ земеделска работа, тъй силно както що работятъ на Западъ, а нощемъ — при свѣтлината на голѣмъ огнѣ отъ пжине, той учеше такива книги каквито можеше да земе отъ съседитѣ. Когато бѣше на 18 години неговата библиотека ся състоеше отъ шестъ книги. Прѣди да навърши 21-та си година той вече два пжти бѣше пжтувалъ като управитель на една плоска гимназия по рѣката Миссисипи, която бѣше обикновенното сръдство за въ онова врѣме, съобщение между великия Западъ и Новий Орлеанъ.

Въ 1830 год. фамилията ся помѣсти да живѣе въ Иллиноисъ, и не дълго слѣдъ това, Линкѣнъ остави родителитѣ си за да зопочне животъ самъ. Той най-напрѣдъ стана писарь-слуга въ една магазиня, и по послѣ учи адвокатство (законовѣдение), като потдържаше себе си съ работа. Въ 1834 год. той бѣше избранъ за народенъ прѣдставитель въ държавицата Иллиноисъ, за което мѣсто той бѣше прѣизбранъ три пжти. Въ 1836 год. той прие позволение за да практикува адвокатство, и слѣдъ малко врѣме ся прѣмѣсти въ Спрингфилъ, столицата на държавицата. Въ 1844 год. той обиколи държавата съ агитаторска цѣль, за избиранieto на Г-нъ Клей за прѣдсѣдатель на Републиката, Г-нъ Клей не сполучи да ся избере, нъ въ агитиранieto си Г-нъ Линкѣнъ доби такава популярность и влияние, щото бѣше избранъ за членъ въ конгресса въ Вашингтонъ въ

1846 год. дѣто той гласоподаваше противъ робство и държанieto на роби. Въ 1850 год. той агитира изъ своята държавица Иллиноисъ като кандидатъ за сенаторъ на Съед. Държави, противъ Г-нъ Дулласъ, нъ безъ успѣхъ. Въ 1860 год. той бѣше наименуванъ за прѣдсѣдателски чинъ отъ конвенцията въ Шикаго. Ограничението на робството въ териториитѣ, или въ държавитѣ, които щѣхъ да ся образуватъ отъ тѣзи територии бѣше най-важното начало на неговата партия. На страната на Г-нъ Линкѣна бѣхъ всичитѣ държави освѣнъ, една отъ свободнитѣ държави, когато въ повечето южни държави, никакъвъ републикански билетъ не ся прие. Той бѣше избранъ за прѣдсѣдатель въ Мартъ 4-й, 1861 год. Вѣрва ся, че Г-нъ Линкѣнъ желаше да помири южнитѣ, които бѣхъ за робството и сѣвер-

нитѣ, които бѣхъ противъ робството; но Южнитѣ Демократи възпрѣпятствуваха на такъвъ вървежъ, и слѣдъ паданieto на крѣпостта Сѣмтеръ, силна мѣрка къмъ покоряванieto на възбунтуванитѣ южни държави. На 1-й Январий 1863 год. той обяви освобождението на всичитѣ роби въ възбунтуванитѣ държави, освѣнъ въ пѣкои части дѣто бѣше военно положение, и бѣше прѣизбранъ за прѣдсѣдатель въ Ноември 1864 год. Въ Априлий 2-й 1865 год. междоусобната война ся прѣкрати, нъ радостта на народътъ ся прожѣни въ горчива скърбъ,

по причина на смъртъта на прѣдсѣдателя Линкѣна, който бѣше убитъ на сжщий тържественъ часъ отъ ржката на единъ убиецъ на 15-й Априлий 1865 год. „Авраамъ Линкѣнъ,” казва Емърсонъ, „бѣше человекъ бѣзъ порокъ, той имаше яка воля за исполнението на длъжността, която воля той лесно изпълняваше. Той порастна споредъ нуждата, неговътъ умъ рѣши проблемата на денѣтъ, и както растеше проблемата, така растеше и неговото проникновение въ въпросътъ.” Рѣдко человекъ е билъ така приспособенъ за обстоятелството. „Името на Линкѣна,” казва D. Aubignè, „ще стои да е едно отъ най-голѣмитѣ, което Историата е записала въ своитѣ записки.”

Грижа за космитъ.

Като разгледаме този важенъ прѣдмѣтъ, за грижата която трѣбва да имаме въ пазение космитъ си, ние го намираме да е упростотворенъ каго го раздѣляме на два въпроса—Какво не трѣбва и какво трѣбва да правите съ космитъ си. Да започнемъ тогава съ първия въпросъ.

Какво не трѣбва да ся прави. Не си мий главата съ кладенчева вода защото вара, който обикновенно ся намира въ нея, прави космитъ остри и сухи; и най-послѣ убива младитѣ коренчета, и прѣвраща съ врѣме най-хубавитѣ косми по главата на тънкулъви и рѣдки влакна.

Не употрѣбляй сапунъ, защото сжщото слѣдствие ще излѣзе, по причина на алкалитѣ, които ся съдържатъ въ най-добрия сапунъ, и нечистотитѣ, които прѣзобилъватъ въ простия и ефтенъ сапунъ.

Не употрѣблявай гжстѣкъ грѣбень, за да “исчиствашъ главата” си; остритѣ зѣби на грѣбения ще издрашишъ деликатнитѣ, млади косми когато тѣ сж поникнали, и така ги разваляшъ. Тѣзи зѣби напистина изчистватъ прѣхотѣта, нъ въ сжщото врѣме и раздразняватъ кожата, развалятъ, “клѣткитѣ на космитѣ” и най-послѣ като наранятъ кожата явяватъ ся нови люспи, нова прѣхоть.

Не употрѣблявай масло по космитѣ, защото колкото и внимателно да ся употрѣби, то прави космитѣ прилѣпчиви за прахъ и други частици, които плуватъ изъ въздуха. Противъ помадата има да кажемъ сжщото възражение; и тя не трѣбва да ся употрѣблява.

“Но,” ще кажешъ, тогазъ какво трѣбва да правя за да направя моята остра и суха коса да умѣкне и да е гладка? Чети по-надолу и ти ще видишъ що да правишъ.

Още едно нѣщо, което не трѣбва да правишъ и тогава ще видимъ какво трѣбва да правишъ. Не употрѣблявай телена четка, тя ще испокжса, разрѣди най-гжстата коса. Това не е да рѣчешъ глупавъ прѣдразсѣдѣкъ, нъ единъ, фактъ доказанъ много пжти чрѣзъ опитъ, нѣка кажемъ:

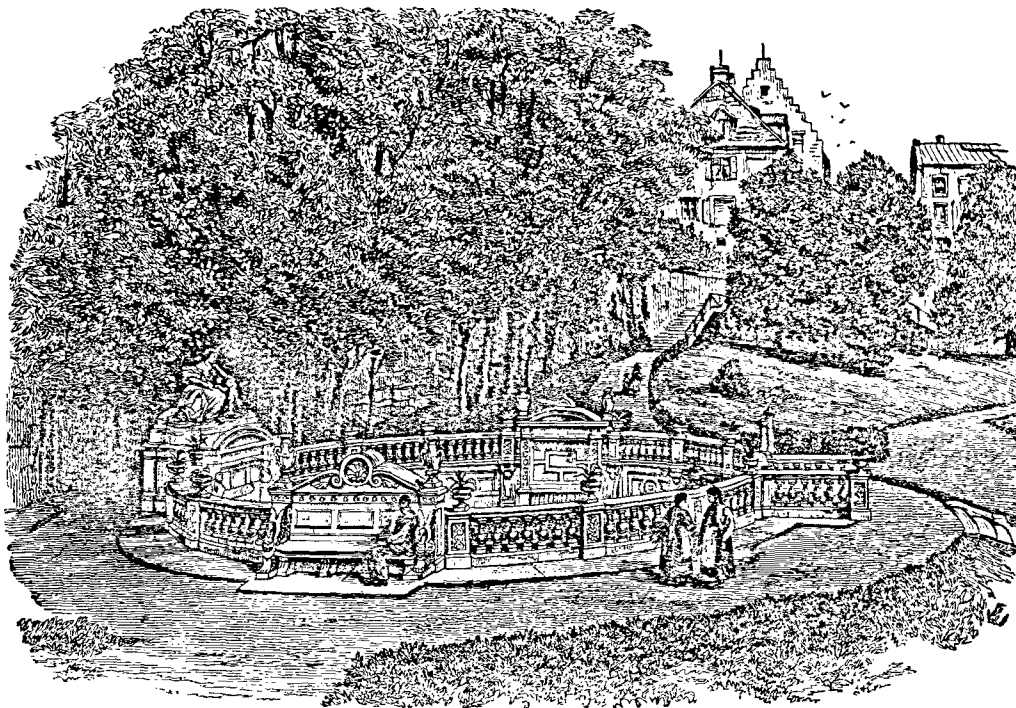
Какво трѣбва да ся прави. Урѣшвай главата си два пжти на денъ съ мѣка четка, която пакъ да е доволно корава за да може да прониква до кожата, употрѣблявай четка на всяладѣ, назадъ, напредъ, нагорѣ надолу, и на страна. Този процесъ ще усили и умѣкчи космитѣ. Посвѣтлявай по-петнадесетъ минути два пжти на денъ, на такова чесание, ако имашъ врѣме.

Прѣстригвай космитѣ си веднѣждъ на шесть седмици. Ако прѣгледашъ космитѣ си прѣди да ги прѣстрижишъ, ти ще забѣлѣжишъ много расцѣпени крайща. Космитѣ прѣстаатъ да растятъ, когато тѣ почнатъ да ся разцепватъ, тѣй щото здрави и яки котми ся познаватъ отъ врѣховетѣ.

Ако го намирашъ необходимо да умивашъ главата си, умий я въ студена, мека вода, съвсѣмъ бистра, и истривай ги съ рунтава кърпа додѣ исхпнатъ. Това е уморна работа, нъ ако не исхпне влагата отъ главата, образува ся дандрѣфъ (прѣходъ бѣди люспици) и ако косата е твърдѣ гжста, кожата ще започне да гние (ще хване да ся образува бѣлъ ситенъ прахъ). Една мома веднѣждъ, като ся облѣче на бързо слѣдъ дълго кѣпаніе въ морето, бѣше си завила полонисхналата коса на бързо и не я бѣ рѣсала пакъ дори кѣсно на другия денъ, когато тя бѣше принудена да изсѣче нѣколко хватки изгнила коса, която лѣжеше подъ голѣмия “Гръцки кокъ,” въ долната частъ на нейната крайно хубава глава. Тя рѣжеше космитѣ си съ въдишка и скърбъ. Слѣдователно, ние бихме казали, употрѣблявай нарочно направена водно-упорна шапка когато ся кѣнешъ, не врѣди дали ти прилича или не.

Г-жа Гладстонъ.

Ние тукъ даваме разиденцията на единъ отъ най-великитѣ и най-добритѣ дипломати и които прѣзъ послѣднитѣ шесть-десять години е стоялъ прѣзъ Английската публика съ неопятненъ характеръ. Въ тоя брой ние ще дадемъ нѣщо за Г-жа Гладстонъ. Тя ся описва за една отъ най-приятнитѣ и привлекателни жени. Изражението ѣ, и погледитѣ привличатъ всякого който ся запознае съ нея. Прѣди четири години, Г-нъ Гладстонъ отпразднува юбилейтъ на пядесетъ годишната си женидба, и Г-нъ Гладстонъ така я описа: Думи немогатъ да изразятъ дългѣтъ, който дълѣжа ней въ относително всичкитѣ заслуги, които тя е извършила къмъ мене и къмъ тѣзи, които сж най-близни и най-любезни намъ, прѣзъ този дългъ и блаженъ супружески животъ. Види се, че Г-жа Гладстонъ е мудра жена; не както женитѣ на другитѣ първи министри да отворятъ салони за танцуване и банкети; да ся заобиколи съ богати и влиятелни приятели, които само желаятъ да бждѣтъ приети въ кѣщата на министеръ президентъ, нъ въ сжщото врѣме да нѣматъ никакъвъ интересъ въ дѣлото, което той има на сърдце. Въмѣсто това тя си е посвѣтила живота и врѣмето за да ся грижи за мѣжа си, за да е всякога и подъ всяко обстоятелство спокоенъ, и здравнето му да ся запази за да може да извърши всички и добри дѣла за народа си. Тя е направила кѣщата му да е дѣйствителенъ домъ, гдѣто той намира почивки и блаженство. Въ това отношение тя е идеална сѣпруга и майка. Най-честитото врѣме за Г-жа Гладстонъ е когато парламента ся затвори, и съ Г-нъ Гладстонъ тѣ ся завърнатъ въ домѣтъ си на Ховарденъ, гдѣто той върши литературната си работа и сѣче дърва

ДОМЪТЪ на Г-жа ГЛАДСТОНЪ.

Г-жа Гладстонъ почти всякога взема голѣмъ интересъ въ работата му и го придружава въ всяко врѣме, когато той ще гозори върху нѣкой важни работи. По нѣкогашъ тя пхтува съ дни по желѣзницитѣ и стои по часове на отворено мѣсто, когато той говори публично. Тойзи е блаженъ, който ся сдобие съ жена като нея.

Ако и да Г-жа Гладстонъ е отгледала седемъ дѣца, нѣ тя пакъ има врѣме да струва и благодарение. Въ благородни и благодѣтелни дружества Г-жа Гладстонъ много ся интересува и взема живо участие. Тѣй вѣрва, че жена най-добрѣ успѣва въ струвание добро отъ колкото кое да е друго прѣдприятие, която тя може да прѣдприеме. Тя посѣщаваше безъ страхъ болницитѣ на Лондонъ прѣвъ върлуванieto на холерата въ 1876 г. Тя съ удоволствие посѣщаваше седмично нѣколко болници и съ нейното приятно и благородно поведение утѣшаваше болнитѣ и спомагаше на страждующитѣ.

Има жени, които сж ся оженили за велики мъжние и сж ся отличили въ обществото, нѣ едно посѣщение на домътъ на първийтъ Английски Министеръ, человекъ ще ся убѣди, че тая жена е извършила най-велики дѣла, която е била добра другарка, добра майка и добра кжшвинца. Г-жа Гладстонъ е поставила добръ примѣръ на Англичанитѣ.

За послѣднитѣ 54 години, Г-жа Гладстонъ е била постоянно съ мъжа си и го е видѣла съ удовольствие да ся повдига, и постоянно е съчувствувала въ неговитѣ мъчнотии, сърадувала ся е въ успѣхътъ му, и тя най-много прилича на жената както мудрийтъ Соломонъ описва:

Всяка мудра жена съизжда домътъ ся;

А безумната го събаря съ ржцѣтъ си.

Кой може да намѣри добродѣтелна жена?

Защото такава е много по скжна отъ многоцѣнни камание.

Сърдцето на мъжа ѝ уповава на нея,

И не ше бжде лишенъ отъ изобилие, ще му донесе добро, а не зло прѣвъ всичкитѣ дни на живота си.

Мъжъ ѝ е познатъ въ портитѣ, когато сѣди между старѣйшинитѣ на мѣстото.

Облѣчена е въ крѣпость и въ благолѣшие,

И ся весели за бждашето врѣме, отваря устата си съ мъдрость.

Внимава за управлението на домътъ ся,

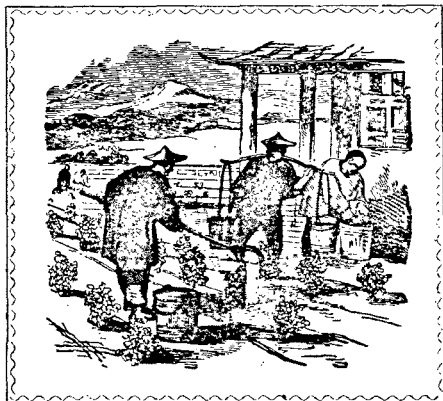
И хлѣбъ на лѣнность не яде. Жената която ся бой отъ Господа, тя ше бжде похвалена.

Градини за чай.

Чайът е растение от родът на Ternstroemiaceae, който е много сроден на камелия. Важността на това растение произлиза от сухите му листа с които толкова търговия се върши, един от най-важните артикули в сегашната търговия. Чрез обработването на това растение няколко вида се произведо.

Обработването на чайът в Китай се е ограничilo главно между северна ширина 24°-35° и источна дължина 115°-122°. Обаче, чай за домашното им употребление се обработва на по-северните и в по-южните страни на Китай.

Чайът беше принесен в Китай от Котей в 4-й век след Рож. Христово, и се въведе в Япония около 9-й век. Растението се посъва на около 120 сантиметри на разстояние един от други и по два или три сѣмки на едно мѣсто. Първият набор на листата му за търговия става в третата година, и когато стане на седем години възраст, листите му стават много корави и незгодни за

търговски употребления; нѣ след като се окастри дървото тогава дава крѣпки листе изобилно, така повтарят дѣйствието догдѣ дървото изсъхне, което се случва около тридесет годишната му възраст.

До колкото се знае за историята на чайът, той е бил употребяван за много векове в Китай, и се е считал за туземно растение. В Европа първо бѣ въведен около 16-й век, а в Англия малко по-късно 1516 г. Първо той се употребяваше само от богатите и коштуваше 500 лева килограма. За дълго време високо мито и октроа бѣхж наложени на чайът; нѣ увеличението на употреблението му примагна ги.

Градините за чай повечето сѣ в северния Китай, и обикновено малки, понеже изисква голѣма грижа и внимание въ обработването му; защото растението вирѣе само въ добрѣ паторена змя и разстоянията между едно дърво и друго, които сѣ 1.20 м. трѣбва

да се държат добрѣ разработени. Градините всякога сѣ на страната на бaira щото да се държат безъ мочурлякѣ. Ако и да растението е всякога зелено; обаче листите му сѣ згодни за събиране само въ опредѣлени врѣмена; първий, Април когато крѣпките листе искарат, и казва се, че сѣ толкова крѣпки щото изгубват силата на миризмата си когато се принесжт прѣз морето; само се донася въ Европа прѣз Руссия, и той се продава съ висока цѣна. Редовните събирания почнуват точно след пролѣтните дѣждове, Май първий. По-послѣ трето събирание дава по-просто качество за употребление на по-бѣдните. Когато листите се събиржт нѣмат никаква миризма и придобиват я само след като се опѣче.

Има разни видѣ чайове, като зеленѣ и черенѣ чай. Тѣзи видове се произвѣждат по-разни начини, които се приготвуват. За зеленият чай листите кѣжжт въ тепсии почти щом се набѣржт. След пет минути печение, въ сѣщото врѣме правят шум съ шукание, тѣ ставжт влажни и мѣтки, и след това се трият съ рѣцѣтѣ. Тогава се туржт изново въ тавите и се бѣржжт около един час, и така тѣ стават от тъмно-зеленѣ на ясно-шарѣ зеленѣ. Черният чай се остава да стои за дълго врѣме на въздуха, и тогава се изсушава докжт черната боя се появи. За това разни вкусове между черният и зеленият чай длжи на излаганнето му на въздуха, а не на самото растение.

В 1836 г. обработването на чай се въведе въ Индия, така сѣщо въ Бразилия и Калифорния, Съед. Държави на Америка.

Нѣкои казват, че чайът е вредителен, нѣ повечето удобряват пиенето му умѣрено. Д-ръ Паркеръ, един Английски доктор го счита за най-полезната диета за войниците. Той е много приспособен за болни, и една чаша силен чай съ млѣко и захар, често спира нервнозно главоболие. Силен чай често е бил срѣдство за упазване живота въ въ случай на отрова. Надѣваме се, че съ въвеждането на чайът, спиртливите пития ще се намаляват и наскоро употребяването им съвършено да исчезне. Чайът за сега много се употребява, а най-вече въ Англия, Английските колонии, Америка и Холандия.

Такождѣ то доста се употребява въ Скандинавия от всички които сѣ възможни. Въ другите части на Европа употребяването му не е толкова распространен, освѣн въ крайморските градове. Доста чай се испраща по-сухо прѣз Руссия, нѣ най много прѣз Англия и Хамбургъ.

Има нѣколко растения, които земжт мѣстото на чайът. Градинскит чай немалко се употребява от пашите по-стари хора, и които за цѣръ е въ-роятно по-добър от другитѣ.

Велика Мисль.

Ако има една мисль, която занимава най-много човѣка въ днешно врѣме, то тя е мисльта за прѣставапие на войната; — да се не пролива вече човѣческа кръвь; — да се обезоружи лично всѣкой човѣкъ. Този е днесъ великиятъ въпросъ на XIX-й вѣкъ, който занимава умоветъ на мнозина. Гдѣ и кога да търсимъ рѣшението на този въпросъ? Струва ни ся, че прѣдъ насъ ся явива едно далечно бж-дще. Деветнадесетий вѣкъ ся е ознаменувалъ много съ бързий си прогресъ и цивилизация, но за този въпросъ, — животътъ на човѣчеството, въ всѣко отношение, той е съвсѣмъ мударъ, да не кажемъ, — почти безчувственъ. Причинитъ на това ся търсятъ на дълго и широко. Тукъ тамъ ся издигатъ слаби гласове, отъ още по-слаби твари; вапжаватъ ся съ своята немощъ; но тѣхнитъ гласове и трудове ся прѣскаатъ въ широкото пространство безвъзвратно.

Твърдѣ вѣроятно е, че този въпросъ, доброденствието на човѣческиятъ родъ, щѣше да ся рѣши още прѣди вѣкове; но зла участь — горчива съдба! Небосклопецътъ ся покриваше съ толкова много, съ толкова тъмни и черни облаци, щото, виждаше ся, като че Слънцето нѣма да изгрѣе вече никогa; слѣдователно, за човѣчеството ся очакваше: страдание, мъки — Смъртъ. И не можаше да бжде друго, като гледаме по човѣчески.

Въ срѣднитъ вѣкове — мрачниятъ вѣкове — тъмнитъ врѣмена, човѣкъ бѣше робъ и тѣломъ, и умомъ, и духомъ. Той не виждаше, че има нѣщо по добро за него; защото само нѣкои паразити имахъ свободата да мислятъ и знаятъ. Той немощаше да ся прѣпитаватъ като човѣкъ, и както Господъ далъ, защото всичко ся истощаваше и прахосваше за войнитъ. Той не можѣше да мисли нѣщо повече отъ тукашния животъ: — за вѣра, надѣжда, любовъ, защото душата му и райтъ бѣхъ купени и ся продавахъ съ пари. Клерикитъ, въ опова врѣме, владѣяхъ много повече и отъ самитъ императори; защото императорътъ владѣше, прѣстолътъ, земя и подданници; — а клерикитъ, освѣнтъ всичко императорско, и самото него. но и тѣлото и душата на всички, които поднадахъ подъ тѣхната власть. Обърнете листоветъ на историята и виждете колко кървави страници има за този родъ човѣчески.

Кой можѣше, прочее, да му помогне? Когато Християнството — Христосъ, единичката надѣжда за спасение, бѣше ся погребалъ, вторий пътъ, веднѣждъ, за всѣкога отъ самитъ му проповѣдници? Човѣкъ ся удивява. Възможно ли е, щото тѣзи проповѣдници на миръ, които ся показвахъ прѣдъ хората толкова набожни, да бждатъ похитители? Да.

Всички гледахъ на тѣхъ като на святни; гледахъ за Християнството въ широкитъ имъ ржави, дългитъ раси и бради, голѣмитъ кръстове, които висяхъ на гърдитъ имъ и лицѣфринитъ имъ увѣщания. Но гдѣ, прочее, бѣ Християнството? Гдѣ бѣше Христосъ, Този царъ на миръ и любовъ? Исхвърленъ бѣ отъ общества — и отъ сѣрдцата на човѣцитъ. Да, това бѣ цѣла истина. Христосъ погрѣбенъ бѣ, но гробъ го не държи. Имаше тукъ тамъ пѣзъ пустинитъ, тукъ тамъ пѣзъ найзатѣтитнитъ мѣста на горитъ, човѣци мжжествени, съ благочестивъ животъ, — съхранители на Чистото Слово Божие. Прѣзрени бѣхъ тѣ и отритнати отъ началствата на обществото, но одобренни и възлюбени отъ Тогова, комуто тѣ вѣрно служехъ. Тѣ нѣмахъ видни положения между човѣцитъ, но имахъ видни сѣрдца прѣдъ Бога. Одалечени, изгнани, прѣслѣдвани, тѣ ся кривяхъ въ пещеритъ и дупкитъ на пустинитъ; но пакъ, тѣхното **влияние** ся усѣщаше, — то бѣше между човѣцитъ; — тѣломъ ги нѣмаше, но духомъ, тѣ бѣхъ въ сѣрдцата на общества. Императори и папи треперѣхъ отъ тѣхъ. Ето, кои човѣци, гонени заради правдата, опазихъ чистото Християнство! Ето на кои човѣци трѣбватъ да гледаме за примѣръ! Ето тѣзи сж мжжнетъ, които бѣхъ нищо, а Богъ избра тѣхъ за да посрами тѣзи, които сж мислѣхъ, че бѣхъ нѣщо. Прочее, чрѣзъ тѣзи страдалци, благоволи Христосъ да покаже на свѣтъ, че **Той** е и ще е Спасителъ Мира

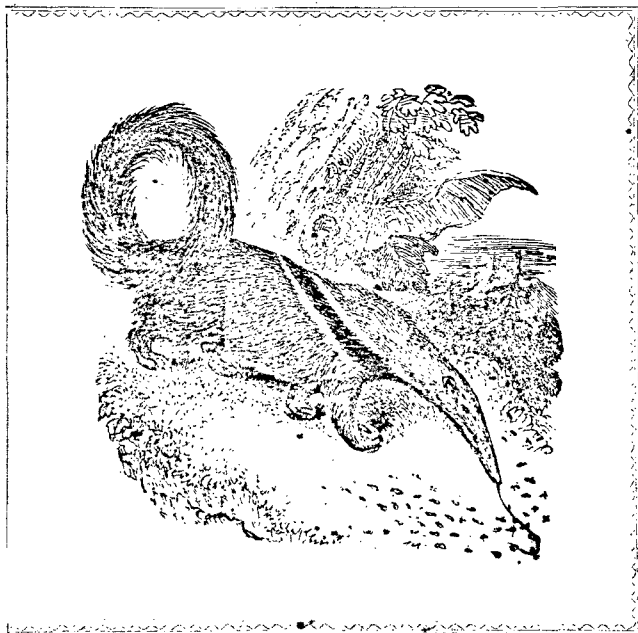
Направдно е, прочее, да ся употребяватъ други срѣдства. Срѣдствата, вѣтъ отъ Христа, сж вече исхабени. Погледитъ, испитайте и виждете, че тамъ дѣто Евангелието се коснато до сѣрдцата на човѣцитъ, тамъ почвата е готова. До като Библията бѣ вързана, нищо не ся знаеше за благотворната ѣ цѣль. Но когато ся развърза, — когато и ся даде входъ; когато ся прие съ жаждо, виждете що е сторилъ: солижилъ народи до братолюбие, враждата прѣстава, любовъ ся сѣе въ сѣрдцата на човѣцитъ; съ една рѣчь, тя извършва великата си задача. Нейната велика задача е. "Да възлюбимъ Господа Бога твоего съ всичкото си сѣрдце, съ всичката си душа и съ всичкийтъ си умъ. И блаженныйтъ както себе си." И тя (Библията) нѣма да ся върне до като неизвърши това, за което е испратена. Тогава, нѣка всѣкой мисли, кой ще е геройтъ, който ще освободи човѣчеството отъ стението му всѣкой день? Кой ще е великиятъ мжжъ, който ще обезоружи народнитъ общества и индивидуалитъ? Кой ще е Тойзи, който ще направи агнето и вълкътъ да живѣятъ наедно? Кой ще е който ще даде истинскиятъ миръ? *Все и во все Исусъ.*

Великъ е онзи, който обезоружи държавитъ, но по-великъ е онзи, който обезоружи лично **всѣкого**.

За Младитъ.

Мравоядецъ.

Мравоядецъ (Mугтесо рhаgа) е единъ видъ четвероного животно отъ Южна Америка, което принадлежи къмъ отрядътъ на *Беззъбнитъ*. Видоветъ на тѣзи сж малко. Тѣ сж съвършено беззъби, хрупатъ си съ пасѣкоми, а особено съ мравунки, които тѣ добиватъ въ голѣмо чиело като - завржатъ испомежду имъ своя дългъ, цилиндрически покритъ съ прилѣпчива лига езикъ, и тогава го прибератъ въ устата си. Главата на мравоядеца е забѣлжително продължена съ тънка мускула и малкитъ си уста.

Езикътъ му, когато не е въ употребение въ хващанне ловътъ, е нагннатъ въ устата. Очитъ и ушитъ му сж твърдѣ малки. Прѣститъ на-краката му сж различаватъ по число въ разнитъ видове, нѣ сж съединени докадѣ основата на ноктитъ, които сж твърдѣ голѣми и яки и приспособени да развалятъ жилищата на мравкитъ. Голѣмия Мравоядецъ (*M. jubata*) който живѣе въ горѣшитъ страни на Юж. Америка, и който ся тамъ нарича Мравкова-Мечка, е около 1.37 метр. на дължина отъ врѣха на носа до дълното на опашката, която отдѣлно е повече отъ 60 сантим. дълга и е покрита съ твърдѣ дълга козина. Тѣлото тоже е покрито съ много дълга козина, а особено по врата и по гърбътъ. Има на прѣднитъ сп крака по четири нокти и по петъ на дирнитъ си крака. Мравоядецътъ прѣминува врѣмето

си повече въ спание, като си сгуши муцунката въ козината при грѣдитъ си, дирнитъ и прѣднитъ си крака събраи и прѣплѣтени, а косматата си опашка мѣтнува възъ цѣлото си тѣло, като да го прѣднизва отъ слѣпцето. Той е твърдѣ не социаленъ въ своитъ навици и ся счита като твърдѣ глунаво животно. Той има голѣма сила въ прѣднитъ си крака и нокте и ся казва, че пригрѣща както мечката, тѣй като да смаже неприятеля си до смъртъ, Женското ражда едно малко на единъ пѣтъ и го носи съ себе си за нѣколко врѣме на гърба си. Другъ единъ видъ нарѣченъ Тамандуа, имеющъ сжщото число ноктие, по кжса муцуна, сравнително покжса козина, и опашка приспособена да хваща, е на голѣмина едва колкото котката, и ся катери по дърветата за да лови мравунки за яденне. Малкия, или Двоепрѣстия мравоядецъ (*M. didactyla*), ся отличава отъ тѣзи видове не само по числого на своитъ прѣсти, нѣ и по други анатомически характеристики. — Много приличенъ на този видъ по направа и навици е видътъ *Манисъ* (*manis*) който заключава Панголинитъ (*Pangolius*) въ Африка и Индия; нѣ вмѣсто козина, тѣлото имъ е покрито съ яки рогови люспи, които сж трихлени и на края остри. Този ся нарича броненосецъ. Той въ врѣме на опасностъ ся свива на кълбо и остава само коравитъ и остри чурупки извѣтъ. Това послѣдното животно, обаче, ся лесно опитомява.

МЛАДИЙТЪ КОЛЕГИЯНТЪ

Азъ зная за единъ младежъ, който постъпи въ колегия и учаше много успѣшно. Като бѣше отъ едно вѣсело и живо положение, често биваше поканванъ на увеселителни събрания, и, ако и да ги посѣщаваше не можѣхъ да го придуматъ да пие една чаша вино. Той бѣше ся сгодилъ за да ся ожени за една цървостепенна госпожца, и сичко изгѣждаше да отива добръ и да обѣщава щастие за въ бѣдѣше; но невъздържността трѣбваше да извърши дѣлото си. Когато госпожцата бѣше на едно огощение, казаха ѝ за въздържното естество на бѣдущийтъ ѝ другаръ. Каза ѝ, ся че нищо въ свѣтътъ не може да го принуди да пие една чаша вино. “Неказвайте така.” Тя го помоли да пие една чаша. Той рѣшително отказа. Тя го пригърна — прѣдолѣ. Той ся опи. Въздържнийтъ младежъ станъ пияница, и бърже пропадаше нравственно. Баща ѝ, ако и да самъ навикналъ да пие, неможѣше да търпи да глѣда че дъщеря му ся жени за единъ пияница, и той бѣ испаденъ изъ къщи. Баща ѝ влѣзи въ затруднение и станъ банкротъ (фалира). Той отиде на западъ за да подобри положението си. Една нощъ, около дванадесетъ години на послѣ, въ врѣме на единъ шумъ и играение, и свирня, единъ чудатъ плачущъ

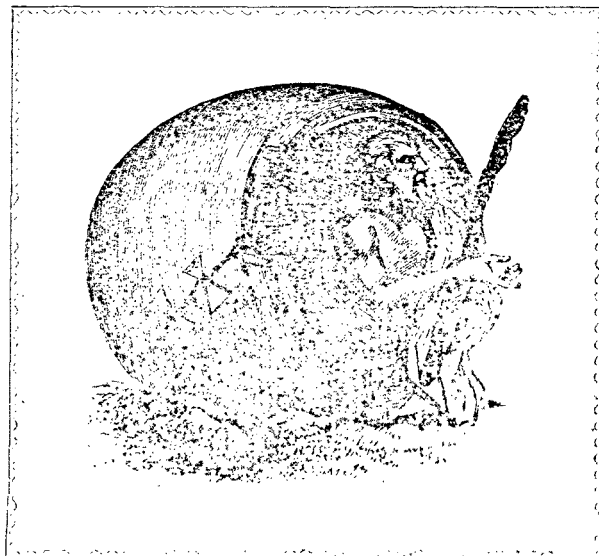
гласъ ся чу извънъ зданието. Той сгаваше все по-високъ и по-високъ. Всячко отихна. Свирната прѣстанъ. Вратата ся отвори и видѣтъ на едного влѣзе и ся тръшнъ на подѣтъ, (дюшемето) викающъ, “О Господи, отърви ми отъ дияволитѣ!” “О Господи отърви ми отъ дияволитѣ!” Госпожицата пристъпи къмъ него и като приближи обърнатото му око срѣщнъ нейнитѣ. То бѣше твърдѣ много за нея. Припадна ѝ. Тогова, когото тя тѣй бѣше онеправдала така лежанъ прѣдъ нея, полуделиитѣ спромахъ, и слѣдъ два дни имахъ скръбната длъжностъ да идъ на погребението му и да чуя буцитѣ на долината да шумулятъ по съндѣкѣтъ на умрѣлийтъ. Тя е сега, ако още живѣе. въ една лудница, баща ѝ и майка ѝ почиватъ въ единъ прѣждеврѣмененъ гробъ. О, за колко много грѣхове трѣба да дава отчетъ чедовѣкъ, който така е причина за съсипване една скжпоцѣнна душа, да стане причина единъ слабъ братъ да погине!

Диогенъ въ Бъчвата

Този философъ бѣше отъ гр. Понтъ, гдѣто и бѣше роденъ около 412 прѣдъ Христа. Баща му Икентасъ или Икетасъ ся занимаваше съ банкерство, нъ бѣше обвиненъ за кражба на пари, и така младийтъ Диогенъ бѣ принуденъ да бѣга въ Атина заедно съ баща си. Неговтъ животъ въ младостта му е билъ разваленъ и раскошенъ, нъ щомъ като прѣстигна въ Атина пожела да стане ученикъ при Антистенъ, и който испърво го нерачи, обаче при повторни настоявания бѣ найпослѣ приетъ за неговъ ученикъ. Отъ раскошество и развратъ, той усвои съвѣтъ гдѣма строгостъ въ живота си. Той ще ся трѣкаля въ горѣщиятъ пясъкъ лѣтно врѣме; зимно врѣме той ще пригърне статуя покрита съ снѣгъ. Дрѣхитѣ му бѣхъ отъ най-груба материя и храната му най проста, лѣглото му бѣше голата земя, дали снѣше по улицитѣ или подъ стрѣхитѣ. Неговото постоянно жилище, ако можешъ каза че имаше, бѣше бъчвата, която принадлежеше на храма посвѣтенъ на майката на боговетѣ. Неговтъ Екцентрически животъ, обаче, не намали уважението, което Атинцитѣ имахъ за него, които и уважавахъ неговото призрѣние за удоволствията на този животъ, и позволявахъ му гдѣма свобода въ критиката му. Практично слѣдствие бѣше цѣлѣта на философията му; за литература и искусства, той не криеше презрѣнието си. Той ся смѣяше на литературнитѣ мъжии, защото четяхъ за страданията на Юлисса, а когато прицебръгватъ своитѣ си; на свирцитѣ, които изживявахъ врѣмето си за нагласяването на струнитѣ на лирата си а когато подобри би били употребили врѣмето си за да нагласятъ тѣхнитѣ нехармонически естества на хармонически, пакъ на мудрецитѣ, защото запахъ на

небеснитѣ тѣла, а когато съвършено незнаятъ за земнитѣ; на ораторитѣ, които учажъ какъ да прѣдставятъ истина вмѣсто да я практикуватъ въ живота си.

Той бѣ плѣненъ отъ пирати въ едно пѣтешествие по Егейското море, и закаранъ въ Критъ гдѣто и бѣше продаденъ за робъ. Когато бѣше попитанъ въ какво бѣше искушенъ да върши, той смѣло отговори; “Да управлявамъ хора”; Господари му бѣше отъ Коринтъ, на име Зенадий, който повѣри дѣцата си нему за възпитание, и го прие за членъ на домоцадного си. Когато бѣше тукъ, Александъръ Великий ся срѣщна съ него. Когато цари му каза, азъ съмъ Александъръ Великий, Диогенъ отговори смѣло и азъ съмъ Диогенъ Циника. Александъръ го попита мож ли стори нѣщо за тебе, Диогенъ му отговори: не ми стой на слѣщето. Казва ся че Александъръ толкова ся зачуди на себеуправ-

лението на този философъ, щото ся рапортира да е рекалъ: “Ако не бѣхъ Александъръ прѣдпочитамъ да съмъ Диогенъ.” Той умрѣ въ 90 год. възраст, въ гр. Коринтъ.

Живѣтъ на Диогенъ ни учи едно нѣщо, той трѣсе чедъ, което да задоволи душата му. При всичкото си старание и презрѣние за земни спокойствия, той неможѣ да намѣри това, което Християнството снабдява. “Миръ ви оставамъ; мойтъ миръ ви давамъ; азъ не ви давамъ както свѣтътъ дава: да ся не смущава сърдцето ви, нито да ся устрашава. Иоан. 14; 37

Молитва е прѣдисловието на книгата на християнски животъ; тя е текстътъ на проповѣдѣта на живота; привязката на шитѣтъ въ битка; тя е приготвенето на пѣтника за неговия пѣтъ; тя трѣбова да ся донѣля съ дѣла, другоаче тя не чини нищо.”

Славейтъ.

Славей (Philomela) една птица, принадлежи на фамилията Sylviidae, по характера си доближава merilidae, перушинитѣ на младитѣ им сж кръжки. Чонката му е права, тънка и по къса отъ главата. Крилатъ му сж не по-дълги отъ коренътъ на опашката; първото перо е доста късо, а срѣдното най-дълго. Опашката му е възвдигната.

Обикновения славей, който е познатъ за най-добъръ пѣвецъ въ цѣла Европа, отгорѣ е тъмнокафявъ, а отдолу сивъ, опашката му е тъмножълта, а краката бѣлезниво червени. Лѣтно врѣме живѣе почти по цѣла Европа, не по на сѣверъ отъ южната частъ на Швеция. Въ Британія едва ся вижда по на сѣверъ отъ Йоркъ-Шейръ; а въ нѣкой части на южна и источна Англия изобилва. Градинитѣ около Лондонъ сж любимото му жилище. Въ Ирландия го нѣма никакъ.

Въ Европа обикновено дохожда протѣтно врѣме, мъжския около 15 дни прѣдъ женския. Прѣзъ това врѣме го ловятъ, понеже тогава най-лесно ся опитаватъ, а слѣдъ това опитомяването е не възможно. Славейтъ си прави гнѣздото ниско до земята, отъ шума и трѣва, добръ послано съ влакна. Снася отъ 4-5 сиво-зелени яйца. Когато женския мѣти, мъжския постоянно пѣе, като почне отъ вечерта съ една малка почивка отъ врѣме на врѣме, дори до зарицата. Слѣдъ като ся измѣтатъ малкитѣ мъжския прѣстава да пѣе. Но когато е въ клетка, периодътъ на пѣенето значително ся продължава. Разнообразието, височината и плътността на словетѣ му сж извънрѣдни; продължителнитѣ извивки и трептения на гласътъ му сж пълни съ

жаловитостъ и пламененъ вѣсторгъ. Славейтъ е билъ въспѣванъ още отъ най-старитѣ врѣмена; често ся споменува въ поезията на Индия, Персия както на Гърция и Римъ. Любовта за славейтъ и розата сж често въспѣвани отъ источнитѣ поети. Тукъ тамъ ся споменува и въ нѣкои отъ нашитѣ Поети, както ся вижда въ слѣдующитѣ откъсѣкъ.

“Прѣдъ бацината тиха къща
Липа ся красна зеленей,
Кацналъ е славей на липата
И сладка, звѣнка пѣснь пѣй.”

Ахъ научи и менъ да пѣя
Тѣй сладко съ бисеренъ гласъ,
Крачето ти съ златенъ прѣстенъ,
Съ злато ще обковж азъ,

—Защо ми е златенъ прѣстенъ?
Не трѣбва, моме, злато намъ—
Азъ птиченце съмъ горско
И никому не ще ся дамъ.”

Сестриното Влияние.

Едно момиче въ къщи може да има, споредъ мене, може да упражнява голѣмо и чудно влияние. Неможе да ся въобрази пѣщо по-красно отъ любовта на сестрата къмъ брата си. Сестрината любов е едно отъ най-сладкитѣ цвѣта насадени отъ Бога въ сърдцето на едно момиче. Тя ся ражда отъ сестринско съчувствие и довѣрие и ся увѣнчава съ духовна любовъ, съвсѣмъ различна отъ коя да е друга.

Всестранно е влиянието на сестрата, имало е примѣри гдѣто присѣтственото на сестрина нѣжна любовъ, и припомняването на сестрината свята любовъ да е станало спасителна благодать за братовѣтъ животъ. Сестрината любовъ къмъ брата си често дава му поводъ да има високо мнѣние за женскитѣ полъ. Една сестра може да спрѣ брата си отъ да стори зло, когато всяко друго влияние не може да го извърши. Тя повлиява да възвниси доброто му мнѣние за женитѣ.

Единъ младежъ може да стане каквото сестрата избѣре да го направи; както той я види въ къщи, така той сѣди за сестритѣ на другитѣ братия. Тя е често мѣрката чрѣзъ която сестритѣ на другитѣ ся земжтъ да сж.

Когато сестрата говори благо на брата си, тя ще е добра жена когато ся ожени. Чуешъ ли че братъ говори противъ сестра си, или сестра противъ брата, младежо, бѣгай отъ тази фамилия; тая жена не е за твоя другарка.

Всемирната Церква.

Дружеството за унищожението на робената търговия рапортира че тая търговия е цвѣтуща въ Мороко, ако и да вѣма пияца по край-бръжнето.

Въ Шанхай Китай, жителитѣ ся подигатъ противъ Английскитѣ миссионери, види ся. мадаринитѣ усѣшатъ, че подлитѣ не ся уважаватъ вече и затова подигатъ народа противъ тѣхъ.

Всякой Будистъ князь, или княгиня, когато е на умираше, всяко старание ся полага за да му осерѣдочатъ мислитѣ къмъ Буда. Името на Буда ся повтаря отъ осемъ до десетъ пѣти на минута, и това ся продължава до като тѣлото истине.

Измѣнение Поглѣди къмъ религията въ Индия.

Въ Церковното Миссионерско Дружествено Събрание двамата Епископъ Барн (който бѣ точно при това врѣме прѣкаралъ три мѣсѣца въ Индия) и Г-нъ Монро, на послѣднѣ въ гражданска служба, засвидѣтелствувахъ най-силно за измѣненіа поглѣдъ на Индийското Управление къмъ провъзгласяване на Християнската религия. Строга неутралностъ, относително развитѣ Индийски вѣри е днешното правило. Тѣй щото нѣма никаква прѣчка сега въ това отношение. Епископътъ каза: "Въ прѣдидни дни, Английски Управители въ Индия се вѣждахъ да сж срамуватъ отъ Христовото име, и Индийскитѣ народъ мислѣше, че ний нѣмахме никаква религия. Това показва че язостатѣци ний има да изпълнимъ, и колко малко ний сме извършили въ това дѣло. Но пакъ едно чудно благословение е било изрѣчено. Населението расте, по, спорѣдъ менъ, Християнско население расте шестъ пѣти по вече въ пропорция на общото умножение.

Лондонското Миссионерско Дружество.

Храброто движение, което това Дружество подбута нѣщо повече отъ прѣди една година е насърдило Директоритѣ да продължаватъ въ вѣра, и макаръ че особни фондове сж клонили да сж намалятъ пакъ обикновеннитѣ приходъ на Дружеството е напѣднхлъ. Полвината отъ стотѣ новопризвани миссионери сж вече или въ полето, или се пригавятъ да отидатъ, и една насърдителна и интересна черта е, че много жени се записватъ за пълна миссионерска служба, или въ Зенана или въ училищна работа. Дружеството има всячко 1736 ржкоположени служители, въ прибавка на 6416 туземни проповѣдници; 96,118 члена въ пълно членство; 69,263 момчета и 53,740 момичета въ учи-

лища. Туземнитѣ привѣрженници на Дружеството ся броитѣ 417,916. Прѣдсѣдательтъ на годишното събрание, Г-нъ Маркъ Олдройдъ, даде едно краснорѣчиво слово за уголѣмяването приходѣтъ отъ 160,000 л. на 200,000 л. за година.

Континента на Африка е равенъ въ пространство на Европа и Сѣверна Америка, който съдържа почти 35,000,000 четвъртити кп.л. насѣленіето е около 300,000,000 жители, или повече отъ четири пѣти отъ това на Съединенитѣ Държави. Има около 3,500,000 Християни отъ които половината сж Коптитѣ и Абисинцитѣ, една четвърта Евангелисти и една четвърта Католици. Има още и 250,000 Хиндийци на Источнитѣ бръгъ. 50,000,000 Мохамеданци и повече отъ 200,000,000 язичници.

Въ Африка ся говорятъ двѣстѣ языка. Ако да ся пратѣхъ двама Миссионери на всѣко плѣме, което говори особно нарѣчие, ще ся пуждаемъ отъ 1400 работници, а когато всичко за сега има около 500 или 600 въ цѣля Африка. Судамъ е широка земя, която ся простира 5500 кол. прѣзъ Континента, и съдържа между осемдесетъ и девядесетъ милиона народъ. Библията е била прѣведена на шестдесетъ отъ язичитѣ и нарѣчията на Африка.

Като се отнасяше за бързото приближаване на стогодишнината на Лондонското Миссионерско Дружество, Прѣп. Уйлямъ Нишрѣтъ изговори слѣдующето: Едно вѣковно дѣйствиание ни приканва днесъ да сж обърнемъ и поглѣднемъ назадъ. Каква велика исторійка е тя! Аргилскитѣ Дукъ, въ една малка книжка, публикувана отъ нѣколко години вече върху Голския Островъ, се оплаква, че тайната на Колумба е изгубена. Той бѣше миссионеритѣ, който похристиянчи онии островъ, близитѣ острови, и по голѣмата частъ на Шотландия, и Дукътъ казва, че отъ онова врѣме насамъ нѣмало е равенъ успѣхъ на Колумбовитѣ успѣхи. Но Дукътъ е билъ тѣй исклучително занятъ съ друга частъ на свѣта, щото е нѣмалъ врѣме да чете рапортитѣ на Лондонското Миссионерско Дружество. Той не можаше да знае нищо за Самоъ, нищо за похристиянчаваніето на Ховъ въ Мадагаскаръ, безъ да говоримъ нѣщо за другитѣ тържествувания на нашето дружество и други голѣми Английски и чужди миссионерски дружества. Ненадминати и ненадминувани въ храбростъ и въ посвятиение къмъ Християнството и къмъ чловѣцитѣ каквито бѣхъ раннитѣ дѣатели на това Дружество, азъ се чувствувамъ за убѣденъ че великата ѣ история лѣжи още въ бѣдѣшето. Възможноститѣ на онова велико бѣдѣще сж които ни тревожатъ днесъ. Ний чувствуваме, че се намираме въ прѣходнитѣ периодъ на нашата история, и ний се насърдаваме и молимъ за вѣра да гледаме на днитѣ които има да дойдѣтъ.

Наука и Механика.

Най-голямният остатък от изчезналите животни въ свѣтътъ, който ся намира е скелета на Динасеурианъ влечюго животно която бѣше намѣрена въ 1882 г. Само главата тежеше 347 кил. а цѣлата скелета 1450 кил. За сега се намира въ залата по естественните науки въ гр. Филадельфия.

Едисонъ, великиятъ Американски изобретателъ, ся надѣе да открие какъ отъ топлината, направо да произвѣжда Електричество и така да нѣма нужда отъ машини за произвѣжданieto на тази сила. Ако би да успѣе съ това откритие, вѣроятно е, че проста машинка турена на огнището ще произвѣжда достатъчно електричество за да освѣтлява всѣкоя стая на обикновенно живелище.

Казва ся, че смъртните случаи между Еврейтъ по селата въ Русия, сж въ нѣкътъ размѣръ. Срѣдното число сж около 47 на 1000, и въ нѣкои провинции това ся въскачва на 62 на 1000 на годината. Лѣкарския конгресъ въ Русия въ годината 1885 ся произнесе, че причината на тази извънредна степенъ смъртностъ ся дължала на нѣмание достатъчно храна, (а ние бихме приложили че не малка частъ на тази причина трѣбва да е нѣмание на чистота въ домѣтъ).

Събранieto въ честь на сто и петнадесетата година на Американското Научно Дружество ся отвори на Май 23-ий тази година въ Филадельфия. Дружеството ся основа отъ В. Франклина, спорѣдъ когото сферата на дружеството щѣше да заключава "издирвания по ботаниката, по медицината, по минералогията и рудокопството, по химията, по механиката, по артистиката, търговията и мануфактурата, по географията и типографията, по земледѣлието;" и щѣше тоже да дава вниманието си на всички физически опити, които бихж дали свѣтлина възъ естеството на нѣщата, които клонятъ да увеличатъ човѣчката сила надъ веществото, и които ще да умножатъ улесненията или спокойствията въ животѣтъ.

Четиритѣ държави въ свѣтътъ, които притѣжаватъ най малкото телеграфически улеснения сж: Перу, Парагвай, Уругвай и Персия. Въ първо поменатата държава има само тридесетъ и шестъ телеграфни станции въ цѣлата страна, и има само 694 километри телеграфна жица. Въ Територията на Парагвай има само 317 километри телеграфна жица и цѣлата служба по телеграфа въ онази държава ся извърша само отъ двадесетъ осемъ човѣци. Една линия отъ 224 километри, която ся притежава и управлява отъ правителството, съединява

Асусионъ съ Пасо де Патрия, предѣля на Парагвайската територия, а другитѣ 93 километри телегр. линия по жилищнопжтната линия отъ Асусионъ до Пирапъ. По причина на честитѣ заливания отъ водата и др. естествени причини, линията ся често суспендира по за нѣколко дни.

Человѣческиятъ Организмъ. — Едно чудесно Създание.

Въ човѣчкото тѣло ся нахождатъ около 263 кости. Мускулитѣ сж на брой до 500. Дължината на пищо-сѣдържателниятъ каналъ е около 80 сан. Количеството кръвъ въ пълнолѣтнийтъ е срѣдно число 13 кгр., или една пета отъ цѣлата тѣжина. Сърдцето е 15 см. на дължъ и 10 см. на ширъ, и бие 70 пжти въ минута, 4,200 пжти- на часъ, 100,800 пжти на день, 36,792,000 пжти на година и 2,565,440,000 въ шестдесетъ години, и при всяко биение исхвърля отъ себе си $7\frac{1}{2}$ грамма кръвъ, 8 кгр. въ минута, 298 кгр. на часъ, и $7\frac{3}{4}$ тона на день.

Сичката кръвъ въ тѣлото прѣминава прѣзъ сърдцето въ три минути. Този малъкъ органъ, съ своята си непрѣстанна дѣятелностъ, всѣкой день изчерпва едно количество сила която ся сравнява съ издигане 122 тона 30 см. височина, или издигане единъ тонъ 36·6 м. на високо. Дробовѣтъ обематъ около 4 литри въздухъ при обикновенната имъ степенъ на подуване. Ний дишимъ (поемаме) въ единъ часъ срѣдно число 1,200 пжти, поглѣщаме но 2,400 литри въздухъ, или 24,000 на день. Срѣдната тѣжина на мозъкътъ на единъ пълнолѣтенъ мъжъ е 1·5 кгр.; на една жена 1·2 кгр. Первитѣ сж сички съединени съ него прѣмо или чрѣзъ грабначниятъ мозъкъ. Тѣзи нерви заедно съ клоновѣтъ имъ и подробни разклонявания, вѣроятно надминаватъ 10,000,000 на брой, образующи едно тѣлохранителство много по-многочисленно отъ най-великата армия що ся е нѣкога марчувала.

Кожата ся състои отъ три слоя (пласта) и на дѣбелна различава отъ $\frac{3}{5}$ до $\frac{3}{10}$ см. Атмосферната тежина като пада около 1 кгр. на четвъртитъ см. човѣкъ отъ срѣденъ бой е подчиненъ на единъ натискъ отъ 1500 кгр. Всякой четвъртитъ см. кожа сѣдържа 750 потни цѣви или отдихателни пори, всякой отъ тѣхъ може да ся упрличи на малка присушителна трѣбичка половинъ см. дълга, образующи една събрана дължина отъ цѣлата повърхностъ на тѣлото 5200 см. или единъ малъкъ обконъ за псушаванне тѣлото почти 66 км. дългъ. Човѣкъ е чудно създаденъ. Който желае да изслѣдва любопитнитѣ и чудни дѣла на Всемогущата Мъдростъ да ся не скита да ги търси по-широкиятъ този свѣтъ, но да издирва себе си.

Разни Новини.

Прѣдсѣдатель Карно е сериозно боленъ.

Революцията въ Перу, Южна Америка, ся смири.

Холера ся увѣличава въ Арабия, нъ исчезва въ Руссия

За три дни имало е 317 смъртни холерически случаи въ Мека.

Суша причинява голѣми поврѣди на Германскитѣ земледѣлци.

Голѣми наводнѣния покрай рѣка Миссисипи причиниха голѣми загуби.

Америка има намѣрение да увѣличи флотата си съ 13 нови Военни кораби.

Отъ 4 Мартъ на самъ не е имало нито единъ холерически случай въ Хамбургъ

Въ нѣколко мѣста въ Южнитѣ Щати на Съед. Държави на Америка е имало землетръсение.

Прѣзъ този вѣкъ 16,000,000 емигранти ся отишли въ Америка, 12,371,909 отъ 1859 насамъ.

Произвѣжланието на дъждъ въ нѣколко щати на Съед. Държави на Америка, вече ся практикува.

Единъ дъждовникъ заплашва Шикаго да произведе толкова дъждъ въ този градъ, щото града да ся наводни.

Английската Каммара прѣкара една резолюция, въ която одобрява международнитѣ недоразумѣния да ся рѣшаватъ съ арбитрация.

Голѣмата суша по Франция причинява оскѣдностъ на трѣва, и за това селачитѣ бързатъ да колятъ добитѣцитѣ си, понеже пѣматъ съ що да ги хранятъ.

Прѣдсѣдатель Клевеландъ ше свика извънредна сессия на Американскитѣ Конгресъ за да ся труди да прѣмахне сѣществующитѣ финансови мѣнотии на Съед. Държави.

Градътъ Шикаго завзѣма едно пространство отъ около 100 четвъртити кил. и има едно население отъ 1,200,000 ж., а Нью-Йоркъ около 90 четвър. кил. съ 1,700,000 ж.

Голѣмъ динамитъ избухна въ Мадридъ прѣдъ кжшата на бившии министеръ президентъ. Издирванята показватъ, че това е слѣдствие отъ анархически заговоръ. Това избухване причини голѣма паника на околността.

Единъ вѣстникъ покани Американскитѣ народъ за да ся узнае дали одобряватъ, или не, отварянето на изложението въ Шикаго въ свята Недѣля. 87,507 ся отзоваха че желаятъ изложението да е отворено, а 25,825.086 неспасиха.

Испанскитѣ консули въ Франция извѣстятъ, че холера ся появила въ Френското пристанище Сетте, на Срѣдиземно море, Испанското правителство държи петъ дена карантинна на всички кораби, които идатъ отъ Сетте и Хамбургъ.

Воениитѣ Английски корабъ Виктория бѣ спосрѣщнатъ съ другъ Английски корабъ, Кампердовнъ. Съ кораба потънаха 400 души моряци и войници заедно съ адмирала Трионъ. Такова злощастие не ся е случавало на Английската флота отъ 1782 г.

Русско-Американскитѣ договоръ вече ся публикува. Въ него ся казва, че покушение върху живота на царя и фамилията, не ше ся счита за политическо прѣстѣпление, и за това виновнитѣ взаимно ше ся прѣдаватъ, когато побѣгнатъ въ една отъ договорнитѣ държави.

Двама членове отъ Геологическото Дружество на Канада прѣдприели една експедиция прѣдъ Лабрадорскитѣ полуостровъ. Очаква ся, че ше отсѣтствуватъ за двѣ години. Тѣ ся надѣватъ че ше откриятъ тайната на езерото Мистахина и рѣката Хамплтонъ. Очакватъ да проникнатъ вътрѣшността му отъ югъ къмъ Сѣверъ, и отъ Истокъ къмъ Западъ.

Коринтскитѣ каналъ въ Гърция е отворенъ. Той минава прѣзъ коринтскитѣ провлакъ, който е дълъкъ около 6 кил. на дължина. Това намалява времето за прѣминуването на корабитѣ отъ Западна Европа до Егейското море. Каналътъ бѣше начертанъ още отъ Римлянитѣ и ся свърши въ послѣднитѣ десетъ години и коштува 70,000,000 зл. лева.

Изборитѣ въ Германия ся свършиха. Споредъ най-послѣднитѣ рапортъ, отъ 215-тѣ членове на Райшага, 101 сѣ съ правителството за увѣличение на войската, и 114 противъ. Слѣдующитѣ партии ше ся прѣдставляватъ въ райшага: Клерикали, 65; Социалисти — Демократисти, 29; Консервативни и землевладѣлци, 44; Народни либерали, 18; Радикални съединисти, които одобряватъ увѣличението на войската, 4; Поляни, 14; Свободни Консерватори, 10; Клерикални, които одобряватъ закона, 11; Южно-Германски Демократи, 4; и другитѣ между разни малки партии. Очевидно е че Германия има толкова партии, колкото и държавници възизатъ въ конфедерацията имъ.

Селско Хозяйство.

За да разбийеш по скоро бълтъкът отъ яйце, земи съ два пръста солъ, посолн и разбий.

Ако мастило ся попръска или полъе по дървени нѣща, може да ся отмачне като попарнѣхъ мѣстото съ пѣсъкъ и вода съ малко амоння; тогава промий съ содена вода (soda water).

Прости цѣрове.

Компресъ съ лепенъ парцалъ истисканъ въ горѣща содена вода, наложенъ на гърдитѣ, покритъ добрѣ съ флапела, щото да не настине болниятъ, ще причини малко болка нѣ, ще спрѣ раздражението, което причинява кашлицата.

Опанани ржѣцъ отъ плодъ лѣсно ся исчестватъ чрѣзъ тартарена кислота (Tartaric acid).

Единъ михюръ съ горѣща вода отзадъ врата надъ ушнитѣ ще спрѣ главоболие, което е слѣдствие отъ много работение.

Прѣди двѣ години нѣкой ся Австрийски докторъ прѣдложи чудната теория, че человекъ, които сж били жилици отъ пчели не ги прѣхваща ревматизмъ за нѣколко врѣме, и че жилото на пчелата е най-добрий цѣръ за тази болестъ. Последняя часть на теорията ся е потвърдила отъ Единъ обичай на Малтенцитѣ. Пчели пазобиватъ въ Ост. Малта и ожилванието на пчели ся счита за такъвъ добръ цѣръ, щото сега ся ваксипиратъ съ жилата на пчелитѣ за да си цѣрятъ отъ ревматизмъ, и съ голѣмъ успѣхъ.

Любителитѣ на зелнето ще намѣрятъ това да е изрядно и възможно; мнозина може да го прѣдпочитатъ по този начинъ: Насѣчи на сптно зелката, разбърквай я съ една смѣсъ направенъ отъ жълтъцитѣ на двѣ яйца, една сушена лажница солъ и дървено масло, притуриано капка по капка и разбърквано додѣ смѣшението ся сжсти доволно. Размѣси това нѣщо въ зелката добрѣ, тогава притури малко оцетъ, и бѣлтукътъ на двѣ яйца — разбити до сжстияване. Размѣси това малко и бързо тъкмо прѣди да ся сложи за яденне.

Боболечкитѣ по зелето сж биле твърдѣ врѣдителни въ последнитѣ години, нѣ тѣ лесно може да ся отмачнатъ. Единъ писателъ земледѣлецъ казва: Нашия планъ е да отиваме изъ редоветѣ заранъ и да посѣваме прѣсенъ Персийскій прахъ за насѣкоми животинки възъ главитѣ на зѣлкитѣ, когато още росата е възъ тѣхъ. Това ще убие всѣка боболечка, която засѣгне за по малко отъ петъ минути, ще напѣлишъ една голѣмничка кутия, и въ

една тиха заранъ прѣди да е повѣялъ нѣкой вѣтрецъ, посѣй съ нѣкою цѣдка възъ всяка зѣлка, това може да стане тѣй бърже щото да ся неспирашъ като вървишъ изъ рѣдоветѣ. Това грѣбва да ся прави най-малко ведиждѣ въ седмицата до когато ся съглеждатъ животинкитѣ да хвърчатъ отнаоколо. Този прахъ за насѣкоми е съвършенно безвреденъ, а отровенъ само за дрѣвнитѣ животни (инсектитѣ).

Прѣдпазители мѣрки противъ холерата.

Единъ Английски медицински вѣстникъ дава слѣдующето: Зараза отъ холера е невъзможно между хора, които варятъ храната си добрѣ и прѣваряватъ водата за пиење. Че водата е много опасна за холера станж очевидно отъ слѣдующата случка въ Мала Азия. Въ една фамилия гдѣто всичкитѣ санитарни правила си държахъ, една жена отъ сжщитъ домъ само за любопитство каза, нека пия непреварена вода и да видимъ какво ще стане съ мене, и слѣдствието бѣше разболване и умирање въ 24 часа отъ холера. Прѣваряването водата за пиење и държанието ѝ въ сждове които сж измити съ врѣла вода е най-доброто срѣдство за да ся боримъ противъ тая зараза. Причистуване водата чрѣзъ прицѣждане, може да спомага, нѣ най-вѣрното срѣдство е огъня. Най-разумното нѣщо е когато върлува болестъта, да прѣваряваме вода всякой день, и по никакъвъ начинъ да не пиемъ тая прѣварена прѣди нѣколко дена вода. Тѣзи мѣрки ще ни прѣдпазятъ отъ други сжществующи болести прѣдечени въ окодо ни.

КНИЖНИНА.

Приехъ ся въ редакцията слѣдующитѣ списания:

Изворъ, Илюстровано ученическо списание подъ редакцията на Иванъ Ивановъ и Т. У. Трифоновъ. Издава книжарницата и литографията на Иосифъ Алкалай, Руссе.

Варненскій Градски Вѣстникъ, издава Варненската Община.

Православенъ Проповѣдникъ, издаванъ въ Самоковъ.

„Женскій свѣтъ,” издаванъ все отъ жени. Варна.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

Издава Методистната Епископална Миссия, Свищовъ.

Отговорникъ: С. ТИХЧЕВЪ.

Свищовъ, Печатница „На дѣжда.”